

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שול	שם פרטי: צבי
------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שול		בלועזית Scholl	
שם פרטי איתו נולדתי: הרשליה	בלועזית Hershele	מין: ז	שנת לידה: 1932
עיר לידה: ניוקוואן	בלועזית Niokwan	ארץ לידה: פולין	
שם פרטי ושם משפחה של האב:		שם פרטי ושם נעורים של האם:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ניוקוואן		בלועזית Niokwan	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: אין		מקצוע לפני המלחמה: תלמיד	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנת עליה:	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה
		1948	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

שמי צבי שול, נולדתי בפולין בעיר נירקוואין ב-1932, גרתי שם עד פרוץ המלחמה. היינו במשפחה שלושה בנים, בת אחת ואבא ואמא.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

איך שפרצה המלחמה אבא נעלם, עד היום אני לא יודע מה קרה לו. אמא נשארה לטפל בנו הילדים, היה לנו קצת כסף ואמא היתה משחדת את הגרמנים ומשלמת כופר כדי שלא יהרגו אותנו, הם לא רצו להתאמץ ולחפש את הכסף בעצמם. למשפחות אחרות לא היה כסף ולקחו את הילדים והרגו אותם. אחרי תקופה שכבר כמעט נגמר לנו הכסף, אימי לקחה אותי לגוי בכפר ושילמה לו כסף כדי שהוא ישאיר אותי אצלו. כל אחד מהאחים נשלח לבית אחר כדי שלא יתפסו כולם.

הגיע היום והגרמנים הודיעו שכל מי שמחביא אצלו יהודי, ילד או מבוגר יהרגו אותו ואת כל המשפחה שלו, והם באמת ביצעו את זה. אז הם פחדו ואמרו לנו לכו תחפשו לכם מקום אחר. אני לא זוכר את השם משפחה שאירחה אותי כי עברתי הרבה משפחות במשך המלחמה. אחותי נפטרה בגלל המצב, הקור והרעב, היא הייתה קטנה ולא היה חלב תת לה. התחלתי להסתובב בכפרים, הגעתי לבית וסיפרתי למי שהיה בבית שהבית שלי נהרס מההפצצות של המלחמה וההורים שלי נהרגו ואני לבד, אמרתי שאני פולני, והם אירחו אותי אצלם, אבל אני לא יכולתי אף פעם להיות רגוע, כל לילה הייתי נשאר ער, נצמד לדלת ומקשיב, לשמוע מה הם אומרים עלי, האם הם חושדים בי, שלא יתנו אותי לגרמנים.

כל כמה זמן הייתי מרגיש שמתחיל להיות מסוכן, הייתי מחליף מקום ומספר להם את אותו סיפור על הבית, והפצצה וההורים. בתעודות שלי היו רשום שאני יהודי, אז היה עדיף להיות בלי תעודות, זרקתי אותם כדי שלא ימצאו אותם. הייתה לי בעיה כשכבר לא יכולתי להישאר באזור והייתי צריך לקחת רכבת, לא היה לי כסף, מה שהיה לי נגמר וגם לא היה אפשר לקנות כרטיס, כי ברכבות שלטו הגרמנים, לפולנים היה רק קרון אחד וגם את הכרטיסים לשם קונים אצל הגרמנים. אני פחדתי להיכנס לתחנה כי הכול שם היה מלא גרמנים, לא יכולתי לקנות כרטיס. אז נסעתי בלי.

פעם אחת כשנסעתי הגרמנים הקימו מחסום שכל אחד שעבר אותו היה צריך להראות את הכרטיס, ולי לא היה, אני ראיתי כבר את המוות בעיניים. בסוף כבר הייתי 15/20 מטר לפני המחסום, אני כבר יודע שזה הסוף שלי ופתאום על הריצפה אני מוצא כרטיס, ככה ניצלתי. המשכתי ככה כל הזמן עברתי מקומות. נשארתי בפולין כי לא ידעתי שפחות אחרות וגם הגרמנים שמרו על הגבול. אבי היה סנדלר, התעסק עם עורות, כולם הכירו אותו ואנחנו היינו ממש דומים, כל הזמן פחדתי שיזהו אותי. כל המלחמה נדדתי מכפר לכפר, מקשיב מאחורי דלתות ומסתלק בלי שיודעים. חתול ועכבר.

**אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):**

הגעתי לפראג, היו שם משרדים של אגודת ישראל, אמרתי להם שאני יהודי, לא היו לי מסמכים. היה שם אחד בשם זמוש, שליח, מדריך מטעם הסוכנות, מטעם הקיבוץ המאוחד. התארגנה שם קבוצה עלתה לארץ לקיבוץ חפציבה, כולם מפולין.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

את השנתיים הראשונות בארץ עשיתי עם עליית הנוער בקיבוץ חפציבה, זה היה קשה, אחרי שנים של לעבור מחור לחור, פתאום להישאר במקום אחד. אחרי השנתיים האלה, ב-1950 עברנו לקיבוץ רעים, הוא היה קיבוץ בהקמה ולא היה כוח אדם שיעבוד בו ויחזיק אותו. אני היחיד שעדיין נשאר מהקבוצה הזאת ברעים, חלק עזבו, חלק נפטרו.

במשך שנים עבדתי במוסך בקיבוץ, שלחו אותי לקורס קצר, אז הייתה לי עדיין תפישה מהירה, הייתי עובד על הטרקטורים והמכונות הגדולות, עד שהראייה ובריאות כבר לא אפשרו לי להמשיך. כשהפסקתי לעבוד רציתי לבקש פיצויים מהמדינה שאני זכאי להם בתור ניצול שואה, בכל מקום שהלכתי דבר ראשון ביקשו ניירות, אני ניסיתי להסביר להם שאם היו לי ניירות היו הורגים אותי, לא האמינו לי, עד לפני שלושה חודשים, אז תחילת 2014, הכירו בי ונתנו לי קצבה. הגויים והחרדים עזרו לי יותר מהמדינה, הם לא ביקשו מסמכים כדי לעזור לי- לא עזרו היהודים כי חשוב להם יש לי חמישה ילדים, ארבעה בנים, בת אחת. תמיד אמרתי הבת זה בשביל לגדל את הבנים.

ראיון : אביעד בשרי , רעים , מרץ 2014

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית *8840

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.